

လေးစာ

အုတ်တိုက်

ဝင်းဝင်းဖြူ

(နန်းတော်ရွှေ)

ဝတ်မှုန်ခြွယ်

(၁)

မင်နီတံကိုင်ထားသောကလက် အလိုလို တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

ဟောဒီလက်ရေး။ ဟောဒီစာအုပ်။ ဟောဒီကောင်ကလေးကတော့လေ . . .

ဒါပေမယ့် အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာ 'အမှား သင်္ကေတ' ကို

ပြီးစလွယ်ရေးဖြစ်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိ ပြန်၏။ အမှားတော့ အမှားပေါ့လေ။ အဲဒီ အမှားဆိုတာကြီးနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက် စပ်ဆိုင်သူ အတွက်သာ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရစေသင့်တဲ့ 'အမှား သင်္ကေတ' တစ်ခုအတွက် မင်နီကိုင်သော လက်များက သမာသမတ်ကျစွာ စဉ်းစားချင့်ချိန်ဖို့ မလိုအပ်ပေဘူးလား။

တစ်ယောက်တည်းနှင့်ဆိုင်သော သီးသန့်အမှား။ အများစုကြောင့်

တစ်ဦးတစ်ယောက် တည်းက လက်ခံလိုက်ရသော အမှား။ ခေတ္တခဏသာ မှားတတ်သော အမှား။ မှားကြောကြီး ရှည်မည့် အမှား။ မရည်ရွယ်ဘဲ မှားသော အမှား။ ရည်ရွယ်လျက် အငြိုးကြီးစွာ ဇွတ်မိုက်သော အမှား။ အမှားပေါင်း မြောက်မြားစွာသည် မင်နီတံတစ်ချောင်း၏ အောက်မှာ ဘယ်လိုအနေအထား မျိုးနှင့် ရှိနေကြမှာလဲ။ 'မေသော်' သည် အတွေးတွေ မှန်သီဝေဝါးလျက် မောလျသောသက်ပြင်းကို လွှင့်ထုတ်လိုက်သည်။ မင်နီတံကို လက်မှလွှတ်ချလိုက်သည်။

'ဒီသက်ပြင်းတွေကို ငါ မချချင်တော့ဘူး တာပေတူးရယ်'

ဟု စိတ်ထဲမှ ညည်းတွားလျက် စာကြည်စားပွဲမှ ခွာလိုက်သည်။ ပြီး မှန်ပြတင်းကို ဖွင့်လိုက် ၏။ အေးစိမ့် သန့်ရှင်းသော လေပြည်ညင်းတို့က မေသော်ထံသို့ ပေါ့ပါးစွာ ပြေးလွှားခိုဝင်ကြသည်။ လတ်ဆတ်သောလေကို

တစ်ကြိမ်ကြီး ရှုပစ်လိုက်တော့ အနည်းငယ် လန်းဆန်းသွားသည်။ အပြင်ဘက်မှာတော့ နှင်းတွေက ဝေလို့ . . .

အဲဒီ အခြေအနေမျိုး မေသော်ရင်ထဲမှာလည်း ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ ဝေနေတာကတော့ 'နှင်း' မဟုတ်။ 'သောက' ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ပြင်ပလေထုကပေးသော စိမ့်စိမ့်အေးအေး အရသာသည် ရင်ထဲသို့ ထိုးဖောက်မသွားနိုင်ဘဲ အသားထဲမှာသာ လမ်းစပျောက် သွားခဲ့သည်။ ခြေဖျား၊ လက်ဖျား၊ နားရွက်ဖျားကလေးတွေသာ သိသိသာသာ အေးစက်လာခဲ့ သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ အေးမြငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာဖွေမတွေ့ရှိနိုင်။ မှန်ပြတင်းကို ပိတ်မည်ပြုပြီးမှ မပိတ်ဖြစ်တော့ဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ ဖွင့်ထားလိုက်သည်။ နှင်းမှုန်တွေက အခန်းထဲသို့ တသဲသဲ ဝင်လာ သည်။

'တစ်လောကလုံးကို ဝေဝါးသွားအောင် ဖုံးနိုင်စွမ်းတဲ့ နှင်းမှုန်တွေဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ နေရောင်ခြည်ကို ဦးညွှတ်ရဦးမှာပဲ'

ထိုအတွေးစသည် ထိုတစ်ယောက်ကို သတိရဖို့ လက်တို့သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူက အရာရာမှာ ဦးညွှတ်ခံချင်သူမဟုတ်လား။ 'ဒီမှာ နေရောင်ခြည်ကလေး' လို့ သူ့ကိုယ်သူ ညွှန်းနေဦးမှာ။

ဒါပေမယ့် မေသော်က ထုံးစံအတိုင်း မဲ့ပြီးတစ်ပွင့် လက်ဆောင်ပေးရုံမျှသာပါပဲ။ ဟင်း . . . သူ့လိုလူလား။ နေရောင်ခြည်ဖြစ်ရမှာ။ သူဟာ နေရောင်ခြည်လိုလူ ဟုတ်ကို မဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မေသော်အသိဆုံးပဲ ဖြစ်သည်။ အားလုံး သိရှိလက်ခံလာနိုင်ဖို့တော့ အရေးတကြီး လိုအပ်ချက် တစ်ခုပါပဲ။

စာကြည့်စားပွဲသို့ပြန်ထိုင်မိသောအခါ သူသည် အတွေးထဲမှ ပျောက်ပျက်သွားပြန်လေ သည်။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ထက်အရေးကြီးတာ ဟောဒီ အဖြေစာအုပ်ရှင်ကလေး တစ်ယောက်သာ ရှိနေပြန်၏ ။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ရေးထားလိုက်တာ အတန်းထဲမှာရှိတဲ့ ကလေး

နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်မှာ ဒီလက်ရေးမျိုးရေးတတ်တာ တာပေတူး တစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ ပြီးတော့ သူ့လိုနေတတ်ထိုင်တတ် တာလည်း သူတစ်ယောက်တည်းပါပဲ။

ဆုံစည်းခွင့်ရခဲ့သမျှ ကလေးပေါင်းမြောက်မြားစွာမှာ သူကတော့ ဆရာမကို စိုးမိုးနိုင်ဆုံး၊ ရှုပ်ထွေးနိုင်ဆုံး ကောင်လေး။

တစ်ခါ တစ်ခါမှာတော့ . . .

'မင်း ငါ့ကို တစ်သက်လုံးလိုက်ပြီး ရှုပ်ထွေးနေဦးတော့မှာလား'

ဟု ဒေါသဖြစ်ရသည်။

ထိုဒေါသသည် ကြာရှည်ခံသော အနေအထားမှာမရှိဘဲ ဖြေဖျောက်နှစ်သိမ့်သူ မပေါ်ပေါက် သည့်တိုင်အောင် သူ့အလိုလိုပင် ပြေပြေပျောက်ပျောက် ဖြစ်ရပြန်လေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ငါ တွေးတတ်လာအောင် သင်ပေးခဲ့တာ မင်း ပါပဲ တာပေတူးရေ၊ ဒီအတွက် မင်းကို ငါ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ တစ်လောကလုံးက မင်းကို မြင်တဲ့ အမြင်နဲ့ မင်းပေါ်မှာ ငါ နားလည်တဲ့အမြင်တွေ မတူညီသမျှ ငါ့မှာ သောကပွေနေရလိမ့်ဦးမယ်၊ မင်းရဲ့ရှေ့မှာ မားမား မတ်မတ်ရပ်ပြီး ဘယ်လောက်ပဲ အရိပ်မိုးပေးခဲ့ပေမယ့် တကယ်တော့ မင်းကို ငါ ခုထိ မလွှမ်းမိုးနိုင် သေးဘူး သားရဲ့'

ဝမ်းနည်းငွေ့ဝေသော အတွေးများထဲမှာ စိတ်ညစ်အားလျော့မှုတွေ မပါစေရအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး သန့်စင်ထားရသည်။ ကလေးတစ်ယောက်အတွက် မျှော်လင့်တောင့်တအပ်သော အရာဆိုတာ ရှိကိုရှိရဦးမှာပေါ့။

မျှော်လင့်တာထက်ပိုပြီး တိကျခိုင်မာတဲ့ ယုံကြည်မှုဆိုတာရော ဆရာမတစ်ယောက်၏ မေတ္တာ စေတနာ အဟုန်ဖြင့် ဖန်တီး တည်ဆောက်မှုကို ပြုလိုက်ချင်သေး သည်။

မေသော်၏ စိတ်ဆန္ဒကို မလိုက်ရောနိုင်သူသည် ကံကြမ္မာလား၊

ဒါမှမဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင် လား၊ ဒါမှမဟုတ် အခြေအနေတစ်ခုလား၊ အဲဒါတွေကို တွေးနေဆဲမှာပဲ တာပေတူးနှင့် တိုက်ရိုက် မပတ်သက်သည့်တိုင်အောင် အနည်းငယ်ငြိနေသည့် အခြေအနေဆိုးဆိုးတစ်ခုသည် မေသော်တို့ မိသားစုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်စပြုခဲ့လေပြီ။

အပြေးအလွှား ရေတွက်မှ သုံးယောက်သာရှိသော မိသားစုထဲမှာ အိမ်၏ အဓိက ဘွားဘွား သည် မေသော့်ကို မခေါ်မပြော အသိအမှတ်မပြုတာ တစ်ပတ်ခန့် ရှိခဲ့ပြီ။ မေသော့်ကို အလွန် ချစ်သော၊ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောပြီး အပြစ်တင်မဆုံးရှိုက်တတ်သော အပျိုကြီးဒေါ်လေးဖြူက စကားတစ်ခွန်း မပြောလိုက်နှင့် ပြောသည့်စကားဆုံးခါနီး လျှင် မဆီမဆိုင်ရှိသော ပြဿနာတစ်ခုဆီ သို့ ဆွဲခေါ်သွားတတ်၏ ။ မေသော့်မှာတော့ အဆုတ် အတက် ခက်သော လမ်းတစ်ခုမှာ ပိတ်မိနေ သလို ကျပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းနေသည်။

'အံ့ဩပါရဲ့မေသော်ရယ်၊ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် ဆုံးဖြတ်ရမှာဟဲ့၊ သူများတွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်နဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်အပျက် တူမလား၊ ညည်းကိုယ်က အတွေးခေါင်လွန်းတယ်၊ အဲဒီ တာပေတူး ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ရှုပ်ပါတယ်အေ၊ သူရင်လည်း မြန်မြန် စာမေးပွဲအောင်ပြီး ညည်းအတန်းက မြန်မြန် ထွက်သွားမှပါ'

ဒေါ်လေးဖြူက ဒီလိုပြောလာသည့်အခါမှာတော့ မေသော်၏ ထိန်းသိမ်းတားဆီးခဲ့ရသည့် လူမှုရေး ဝတ္တရား ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးသည် အလိုလို ကြွတက်လာခဲ့ပြီး ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ် ရတော့၏ ။

မဆိုင်လိုက်တာ။ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ပြောချင်လွန်းသော စကားတို့က နှုတ်ဖျားမှာ တစ်ဆို့လျက်၊ ရင်ထဲမှာတော့ ဗလောင်ဆူနေသည်။ တစ်သက်လုံး ချစ်ခင်မြတ်နိုး အားကိုး တွယ်တာခဲ့သော ဒေါ်လေးဖြူကို ထိုစကားတစ်ခွန်းဖြင့်ပင် မုန်းပစ်လိုက်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက် ခဲ့၏ ။ ဒါပေမယ့် မေသော် ပြောသမျှ၊ တုံ့ပြန်သမျှကို မျက်လုံးကလေး ပုတ်ခတ်နှင့် နားထောင် ပေးပြန်တော့လည်း

ဒေါ်လေးဖြူပေါ်မှာ စိတ်ပြေရပြန်၏။

'သမီးကိစ္စနဲ့ တာပေတူးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး ဒေါ်လေးဖြူရာ၊
တာပေတူးကတစ်ဆင့် မတွေ့ကြုံဖူးသေးတဲ့ လူမှုရေးအခြေအနေတွေကို သိရ
နားလည်ရတဲ့အကြောင်း ပြောပြထားမိတာ နဲ့ပဲ သမီးကို ဒေါ်လေးဖြူတို့က
သံသယဝင်နေကြတာပါ။ သမီးမှာ စဉ်းစားဝေဖန်တတ်တဲ့ ဦးနှောက် လည်းရှိတယ်၊
ခံစားတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးလည်း ရှိပါတယ်။ သမီးကို မကျေနပ်ရင် သမီးကိုပဲ
အပြစ်တင်ပါ။ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ကလေးကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့'

မေသော်သည် တာပေတူးနှင့်ပတ်သက်သမျှ ခေါင်းမငုံ့၊ နှုတ်မနှေးခဲ့။

'ကောင်စုတ်ကလေးရယ်၊ ငါ့မှာ နင်အမေထက်တောင် နင့်ကို
ကာကွယ်ရသေးတယ်'

ဟု ပြောလျှင် ကလေးက . . .

'ဆရာမသာ အမေဆို ကောင်းမှာ'

ဟု ပွင့်လင်းစွာ တောင်းတောင်းတတ ပြောရှာသည်။ ထိုအခါမှာတော့ . .

'အောင်မယ် နင့်လို ခွေးဆိုးလေးမျိုး ငါ ဘယ်တော့မှ မမွေးဘူး'

ဟု စကားနိုင်လုရ၏။

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဘယ်အခါမျိုးမှာပဲ တည်ရှိခဲ့ပေမယ့်
စာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မေသော်နှင့် ကောင်ပျင်းကလေးတို့
ရန်ပွားကြရတော့သည်။

'မေသော် နှင်းတွေနဲ့အေးစက်နေတာ ဘာဖြစ်လို့ တံခါးကြီး
ဖွင့်ထားရတာ လဲ'

ဒေါ်လေးဖြူက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

'ရင်တွေပူလွန်းလို့ပါ ဒေါ်လေးဖြူရယ်၊ တာပေတူးလေ လုပ်လိုက်ပြီ၊ စာမေးပွဲ သိပ်နီးနေတဲ့ အချိန်မှာ သမီးကို ညာပြန်ပြီ၊ ပါးစပ်ကတော့ စာတွေ ရပြီ ရပြီနဲ့ ရေးခိုင်းတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး လျှောက်ခြစ်ထားလိုက်တာ'

မေသော့စကားမဆုံးမီပင် ဒေါ်လေးဖြူသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။ မေသော် ပို၍ မောသွားသည်။ ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် မခံချင်စိတ်တွေလည်း အလိုလိုဖြစ်လာမိသည်။ ထိုအခါ တာပေတူးကို စိတ်ဆိုးပြေသွားပြန်၏။

'နင် သိပ်ကံဆိုးတာပဲ ကောင်လေးရယ်၊ ကံကို လွှဲချလိုက်မိတဲ့အတွက် ငါ နည်းနည်း ညံ့ချင် ညံ့သွားလိမ့်မယ်၊ ခုချိန်မှာ ကံတရားကိုမှ အပြစ်မတင်ရင် မင်းရဲ့ခြေနှစ်ချောင်းကို ဆွဲပြီး ဘယ်ရောက်ရောက် ဘယ်ပေါက်ပေါက် လွှင့်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ရှိတယ်'

မေသော့အတွေးထဲမှာပင် ထားစရာနေရာ မရှိလောက်အောင် တာပေတူးအတွက် နေရာ ရှားပါးလှ၏။ အတွေးက နက်လေ စိတ်ထဲမှာ ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်လာလေ။ ဒေါသပစ်မှတ်သည် တာပေတူးထံသို့ ပြန်၍ ထိုးစိုက်သွားပြန်သည်။

'ကြည့်စမ်း၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဆရာမကို လှည့်စားချင်တဲ့ ခွေးကောင်လေး၊ ဒီတစ်ခါ လှည့်စားခံရတဲ့သူက ငါ မဟုတ်ဘူး တာပေတူးရဲ့၊ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ၊ မင်း ဒုက္ခရောက်တော့မယ်'

မေသော်က စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ မခွာနိုင်သေးဘဲ မကျေမနပ် ရေရွတ်ရင်း စိုးရိမ်မိပြန်သည်။ မျက်စိထဲမှာတော့ ဆံပင်တိုတို၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် ရယ်လိုက်လျှင် ပါးချိုင့်ကလေး ခွက်သွားတတ်သော ခပ်ချောချောကောင်လေးကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူ့ရုပ်ရည်ကလေးနှင့် 'တာပေတူး' ခေါ်ရမှာ အားနာစရာ ကောင်းလှ၏။ ကျောင်းအပ်ခါစက နာမည်အတိုင်း 'သူရရဲထက်' ဟု ခေါ်ရန် အခါခါ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ နာမည်ကို မခေါ်ရဲလောက်အောင်ပင် သူရသတ္တိ နှင့်

ပြည့်စုံလွန်း၊ ရဲတင်းလွန်း၊ ထက်မြက်လွန်းသောကြောင့် ငယ်နာမည်
တာပေတူးလောက်နှင့် သာ နှုတ်မြိန်တင်းတိမ်ခဲ့ရသည်။

'ဆရာမကလည်း သားနာမည်က ထက်လွန်းလို့ မခေါ်ရဲဘူးဆိုတော့
တာပေတူးဆိုတဲ့ နာမည်ကြီးကရော လူဆိုးနာမည်ကြီး မဟုတ်ဘူးလား' တဲ့။ အဲဒီ
လိုမျိုးတွေ မေးတတ်ခဲ့၏ ။

'မင်း လိမ်လိမ်မာမာနေရင်တော့ လူနဲ့လိုက်တဲ့ နာမည်တစ်ခု ဆရာမ
ပြောင်းပေးမှာပေါ့၊ ဒီနှစ် လေးတန်းမအောင်ခင် ပြောင်းပေးမှာပါ၊ မလိမ္မာလို့တော့
မဖြစ်ဘူးနော်၊ လူဆိုတာ နာမည်နဲ့ လိုက်ရတယ်'

'သား စာကျက်ပါတယ်၊ ခုဆို ဆရာမ ကျက်ခိုင်းထားတဲ့ စာတွေ
သုံးဘာသာတောင် ပြတ်သွားပြီ'

ဟု အတန်းကြီးစတိုင်နှင့် ကြွား၏ ။

'ဟဲ့ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဆရာမက တစ်ဘာသာကို အပုဒ်နှစ်ဆယ်တောင်
ကျက်ခိုင်းထားတာ၊ မင်း မကြွားနဲ့နော်'

'မကြွားပါဘူး၊ မယုံရင် ဆရာမ ဆိုခိုင်းလေ၊ ကြိုက်တာဆိုခိုင်း'

'အေးအေး . . . မင်းကို လက်တွေ့မှယုံမယ်၊ မင်း တကယ် စာတွေရရင်
ဆရာမက ဆုချဦး မှာပေါ့'

ဆရာတပည့် ဈေးတည့်ပြီးကာမှ ဒီဇင်ဘာ
ကျောင်းပြန်ဖွင့်ပြီးကတည်းက မေသော်သည် တာပေတူးနှင့် အထိအတွေ့
နည်းခဲ့သည်။ စဉ်ဆက်မပြတ် သင်ကြားမှု သင်တန်းတွေ ပြေးတက် လိုက်ရ၊
လမ်းဖွင့်ပွဲတွေ ချီတက်လိုက်ရ၊ မာရသွန်ပွဲမှာ ဒိုင်လုပ်လိုက်ရနှင့် စာသင်ခန်းကို
အတန်းနီးချင်း ဆရာမတစ်ဦးနှင့် ခဏခဏ လွှဲထားခဲ့ရသည်။

မေသော်တို့ ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးသည် အသက်အရွယ်

အိုမင်းလှပြီး ပင်စင်ယူခါနီး မှာ ကျန်းမာရေးကလည်း ချူချာလှ၍ ကျောင်း၏ ပြင်ပကိစ္စများကို မေသော်ကပင် တာဝန်ယူနေရသည်။ ယောက်ျားဆရာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှမရှိဘဲ ဆရာ ဆရာမဦးရေ ဆယ့်နှစ် ယောက်သာရှိသော ကျောင်းကလေးဆိုတော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သူ့အလုပ် ကိုယ့်အလုပ် တွက်ကတ်နေလို့မရနိုင်တော့ဘဲ အဆင်ပြေသလို လှုပ်ရှားကြရသည်။

မေသော်တို့ ကျောင်းမှာ အသက်ကြီးကြီး ဆရာမတွေ၊ အိမ်ထောင်သည်တွေ၊ စက်ဘီး မစီးတတ်တဲ့ ဆရာမတွေကို ဖယ်လိုက်လျှင် သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားမည့်ဦးရေက အလွန်နည်းပါး သွားသည်။ အစည်းအဝေးမှအစ ပြင်ပကိစ္စတွေပေါ်လာလျှင် မေသော်တို့လို လူငယ် သုံးလေးဦး သာ တစ်လှည့်စီ သွားကြရသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သော အတန်းမှ ကလေးများ အတွက် ဆရာမ မရှိစဉ်မှာ အဆင်ပြေအောင် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကြံဖန်ရလေသည်။

အရေးတကြီးကျက်ရန် ဘာသာအလိုက် ခေါင်းစဉ်များကို သတ်မှတ်ပေးရ၏ ။ ဆရာမ မရှိသော အချိန်များမှာ အလွတ်ရေးရန် ကျန်ခဲ့သော ဆရာမများက စီစဉ်ပေးရသည်။ မေသော်က သူတို့၏ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များကို အိမ်သို့သယ်လာပြီး သူတို့တွေ၏ အခြေအနေကို စစ်ဆေးရ သည်။

ဒီကောင်ကလေးနဲ့ ခက်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

အလိုလိုနေရင်း ကိုနိုင်ကို အလိုရှိမိပြန်၏ ။ တာပေတူးအတွက်ပါပဲ။ ကိုနိုင်သည် တာပေတူး အတွက် အကြံဉာဏ်ကောင်းများကို ကလေးသူငယ် စိတ်ပညာဖြင့် ယှဉ်၍ ပေးခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒီ ကျေးဇူးတွေကိုလည်း မေသော်က အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်။ ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ဖို့သာ ခက်ခဲ့စွာ ရွေးချယ်နေရတာ ။

မတွေးချင်။ ဘာကိုမှမတွေးဘဲ နေလိုက်ချင်သေးသည်။ ခုချိန်မှာ

တွေတွေဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရမည့်သူက တာပေတူးလေးမဟုတ်။ ကိုနိုင်လည်း မဟုတ်။
ဘွားဘွားသာ ဖြစ်သည်။ မေသော့ကို စိတ်ကောက်နေသော ဘွားဘွားကို
ချော့မော့ရန် မေသော်သည် အချိန်အတော်လေး ယူခဲ့ရသည်။ ဒီကနေ့တော့
ခွင့်သာမယ် ထင်ပါရဲ့။

မေသော်က စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ စားပွဲမှခွာကာ
အိပ်ခန်းဆီသို့ လှမ်းလာခဲ့ပြီး ခုတင်ဘေးမှ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။
မှန်ထဲမှ ပေါ်လာသော မေသော်၏ ပုံရိပ်များသည်။ ဘွားဘွားမုန်းမည့်
ပုံစံအမျိုးအစားပင် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးမရှိ။ ဆံပင် ဖြီးသင်မထား။
အကျ..အနွေးထည် ရှည်ရှည်ပွပွကြီး၏ လက်ဖျားမှာ အနည်းငယ် စုတ်နေပြီး လုံချည်
ကတော့ အိမ်နေရင်းဝတ် ခပ်ဟောင်းဟောင်းတစ်ထည်သာ ဖြစ်သည်။

'အိမ်ကျက်သရေကို ညှိုးမှိန်စေမယ့် အပြင်အဆင်မျိုး'

ဟု ဘွားဘွား ခဏခဏ ပြောသည့်ပုံစံ ဖြစ်သည်။ မေသော်က
ရေချိုးခန်းဆီသို့ ပြေးသွားပြီး မျက်နှာကို ထပ်၍ သစ်လိုက်သည်။ ပြီး . . .
ရှင်မတောင် သနပ်ခါးကို ကျောက်ပျဉ်နှင့်အပြည့် သွေးပြီး မှုန်နေအောင် လိမ်း၏ ။
သုံးရက်ခန့် မပြီးမသင် ပစ်ထားခဲ့သောဆံပင်ကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းပြီး အလွန်
အလွန်မလိမ်းချင်သောအုန်းဆီကို ဘွားဘွားမြင်သာအောင် ဆံပင်၏
အပေါ်ယံလွှာမှာ ပွတ်သပ်လိုက်၏ ။

ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါ လိမ်းရန်လည်း မေ့ထားလို့မဖြစ်၊ ပြီးတော့
အနွေးထည် ထူပွပွကြီးကို ချွတ်ပြီး လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်ခန့်က ဘွားဘွားကိုယ်တိုင်
ထိုးပေးထားသော သိုးမွေးဆွယ်တာ အစိမ်းရောင်ကိုထုတ်၍ ဝတ်သည်။
ပါတီလုံချည်တစ်ထည်ကို လွယ်ရာဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ
အစိမ်းရောင်နှင့်မလိုက်ဖက်သော ခရမ်းရောင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

မေသော်ကတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကြိုက်သလို

ဆန့်ကျင်ဘက်အရောင်များကို ရံဖန်ရံခါ တွဲဝတ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသော်လည်း
ဘွားဘွားကတော့ အရောင်များရောနှောသည့် အခါ မလိုက်ဖက်သော
အရောင်များ၏ ရောနှောမှုကို အလိုမကျတတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် အစိမ်းရောင်နှင့်
လိုက်ဖက်မည့် စိမ်းဝါနှင့် အဝါရောယှက်ထားသော မြန်မာစည်းလုံချည်ကလေး
တစ်ထည်ကိုပဲ ရွေးလိုက်သည်။ လုံချည်လဲပြီးမှ ဒီလုံချည်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့သော
အဘိုးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိပြန်၏ ။

'ဒီနေ့ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေပါလိမ့်၊ အို . . . ဒါ ဘွားဘွား ပိုပြီး
ကျေနပ်နိုင်တာပဲ'

ဟု တွေးလျက် အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ဘွားဘွားကတော့
ကော်ဖီစားပွဲမှ မထသေးဘဲ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် အကြော်ကို ဇိမ်ခံစားလျက်
ကော်ဖီခါးခါးတစ်အုပ်နှင့် ငြိမ်နေ သည်။

'ဘွား . . . ဒီနေ့ ဘာစားမလဲ၊ သမီး ဈေးသွားမယ်လေ'

ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စကားပြော၏ ။ အပျိုကလေးကို လူပျိုကလေးက
ရည်းစားစကား ပြောရင် ဒီအတိုင်း ရင်တွေခုန်နေမှာလား မသိဘူးဟု တွေးမိရင်း
ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ဘွားဘွားက စကားပြန်မပြောလျှင် . . . ဟု
တွေးမိပြန်သောအခါ တွေဝေစိတ်ရှုပ်ရပြန်သည်။ ဘွားဘွားကတော့ ငြိမ်နေဆဲပင်။
မေသော်ကလည်း စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ ငြိမ်နေရလေသည်။

'ဒီနေ့ မိုးတို့အိမ်သွားမလို့'

ဒါ ဘွားဘွား၏ ပထမဦးဆုံးသော စကား ဖြစ်သည်။ မေသော့ကို
အကြာကြီး စကားမပြော သော ဘွားဘွား၏ ပထမဦးဆုံး အသံသည်
မေသော့အတွက် ဂီတသံလည်း ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် ပေါက်ကွဲသံလည်း
ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ဘာပြန်ပြောရလျှင် ကောင်းမလဲဟု မေသော်က အပြေးအလွှား
စဉ်းစားသည်။ မေသော့ စကားတစ်ခွန်းသည် အလွန်အရေးကြီးသော

တုံ့ပြန်မှုဆိုတာ မေသော်က နားလည်ထား၍ စဉ်းစားရသည်။

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား၊ သမီး ဘာလုပ်ပေးလိုက်ရမလဲ၊
ဟိုတစ်လောဆီကတော့ အမိုးက ကြာဆံကြော် မစားရတာ ကြာပြီလို့
ပြောဖူးပါတယ်၊ အချိန်ရရင် သမီးကြော်ပေးလိုက်မယ်လေ'

ဘွားဘွားက ခဏငြိမ်နေပြီး ကော်ဖီကို
အပြီးသတ်မော့သောက်လိုက်သည်။

'သမီး လိုက်မလား'

ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဘွားဘွားကတော့ အပိုင်ချည်နှောင်လိုက်ပြီ၊
သမီးဟု ခေါ်လိုက် သည့်အသံက ချို့မြိန်လှပြီး ဟိုတစ်နေ့က မိသော်
ခေါ်လိုက်သံထက် နားဝင်ချို့လှသော်လည်း လိုက်မလားဆိုတာ မေသော့်ကို
ဘွားဘွား သွေးတိုးစမ်းလိုက်တာ၊ စိန်ခေါ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။

'ဘွားဘွားသွားမှာ မသိလို့ မြသွေးတို့နဲ့ ချိန်းထားမိတယ်၊ မြသွေးက
ရန်ကုန်ကို သင်တန်း သွားမှာမို့ စမ်းစမ်းဝင်းနဲ့လည်း မေးခွန်းကိစ္စကလေးတွေ
ညှိစရာရှိတာနဲ့ ချိန်းလိုက်တာ ဘွားရဲ့၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ဘွားဘွား သွားနှင့်လေ၊
သမီးတို့ ညနေလောက်မှလိုက်လာမယ်၊ မကောင်ဘူး လား'

'ညည်းတို့သုံးယောက်တွေ့ရင် အကုန်လုံး မေ့သွားမှာပါအေ၊
မေးခွန်းညှိရအောင် စာမေးပွဲကြီးက လိုသေးတယ် မဟုတ်လား'

'မလိုတော့ဘူး ဘွားဘွားရဲ့ ဒီနှစ်ဖေဖော်ဝါရီလထဲမှာ အပြီး စစ်ရမယ်၊
ခုတောင် ဇန်နဝါရီ လလယ် ရောက်နေပြီဆိုတော့ မေးခွန်းတွေ အသင့်အပ်ရမှာ
ဒီတနင်္လာနေ့မှာ အပ်ရမယ်'

'ညည်း မလိုက်နိုင်ပါဘူး သမီးရဲ့၊ မလိုက်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား'

ဘွားဘွားက စူးရှသော မျက်လုံးအစုံနှင့် မေသော့်ကို

စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘွားဘွားကို ဘယ်တုန်းက လှည့်စားလို့ ရခဲ့ဖူးသလဲဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုး။ ဒီအချိန်မှာ စကားအမှားမခံရဲ၍ မေသော် ငြိမ်နေရသည်။

'ကဲ . . . ကဲ . . . ကြာဆံ့ကြော် ပေးလိုက်၊ ပုစွန်နဲ့ ကြက်ဥနဲ့ ကြော်နော်၊ မိုးက ဝက်သားနဲ့ မတည့်ဘူး၊ ကြက်သားတွေလည်း စားရလွန်းလို့ အနံ့တောင်မခံနိုင်ဘူးတဲ့၊ မြသွေးတို့လာမှာဆို တစ်ခါတည်းပဲ များများကြော်လိုက်ပေါ့၊ ညည်းဒေါ်လေးဖြူကို ဈေးခေါ်သွားဦးမှာလား'

'မခေါ်တော့ပါဘူး ဘွားဘွားရယ်၊ သမီး ဈေးအမြန်ပြေးလိုက်မယ်၊ ဒေါ်လေးဖြူက ဘွားဘွားနဲ့ လိုက်မှာဆို ရေမိုးချိုးနှင့်ပေါ့'

'အစက မိဖြူကိုမခေါ်ဘဲ သမီးကို ခေါ်သွားမလို့ပါ၊ သမီးက မလိုက်နိုင်တော့ မိဖြူကိုပဲ ခေါ်သွားရမှာပေါ့၊ ညည်းတို့ကျောင်းအလုပ်တွေ ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲအေ၊ မိုးကို ညည်း နီးနီးနားနား နေပြီး ပြုစုသင့်တယ်'

'သမီး ပြုစုပါ့မယ် ဘွားဘွား၊ ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်ကျရင် အမိုးဆီမှာ သမီးသွားနေပေးပါ့ မယ်၊ ခုတော့ ဘယ်လိုမှကို မလှုပ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေလို့ပါ၊ ဘွား . . . တခြား ဘာမှာဦးမလဲ'

'နှင်းဆီပန်း လှလှတွေ့ရင် ဝယ်ခဲ့၊ မိုးတို့ ဘုရားခန်းအတွက်'

ဘွားဘွားရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ကျိုးနွံမှုများနှင့် စိတ်ကို အရှိန်သတ်ထားရသော်လည်း ဘွားဘွားမှာသော နှင်းဆီပန်းအတွက်တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသည်။

'အတိတ်နိမိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ပန်းပေးတယ်ဆိုတာ အရှုံးပေးတာပဲ၊ မခံချင်စိတ်တွေ အလိပ်လိပ်တက်လာ၏ ။ မေသော်က အရှုံးပေးရမယ်တဲ့လား၊ သွားစမ်းပါ၊ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ အရှုံးပေးတတ်ရင် မေသော် ညံ့သွားမှာပေါ့။

'ဒီကနေ့ နှင်းဆီပန်းသည်တွေ ဈေးထဲမှာ မရှိဘူး' ဟု ပြောရမလား။

'နှင်းဆီပန်းသည်တွေ ကျူးကျော်ဈေးသည်တွေဖမ်းတဲ့ကားနဲ့ ပါသွားပြီ' လို့ ပြောရမလား။

'အင်း . . . ဒီလိုလည်း မကောင်းသေးပါဘူး။ ဒါဟာ ညာတာ၊

လှည့်ဖြားတာ၊ ဥပယ်တံမျဉ် ပြောတာ၊ ဒီအပြောမျိုးတွေကို မကြိုက်

မနှစ်သက်နိုင်လို့ တာပေတူးနဲ့ ခဏခဏ ပြဿနာ တက်ရတာ ။

ဟိုတစ်ယောက်ကိုလည်း မကျေနပ်နိုင်ခဲ့တာ။ ဒါတွေဟာ လူတစ်ယောက်ကို

မယုံမကြည် ဖြစ်စရာတွေရဲ့ နိဒါန်းပေါ့။ လူတွေဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုကို

မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့အခါမှာ လိမ်ကြ ညာကြသတဲ့။ အဲဒီ လို လိမ်ရင်း ညာရင်းကနေပြီး

မဟုတ်တာတွေပြောဖို့ နှုတ်မြိန်လာတာ ဖြစ်မှာပါပဲ။

မကောင်းဘူးလေ . . . မကောင်းဘူး၊ ဒါတွေကို မေသော် မကြိုက်ဘူး။

မကြိုက်တဲ့အတွက် မေသော့်မှာ ဘာများလုပ်နိုင်ခဲ့သလဲ။ မေသော်ကတော့

မယုံကြည်စရာကောင်းတဲ့လူတွေကို ခွင့်မလွှတ်တတ်ခဲ့ပါ။ သည်းခံ

ဆက်ဆံရမှာလည်း ဝန်လေးလှသည်။ မေသော်ကိုယ်တိုင်

မယုံကြည်ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်မှာကိုလည်း စိုးရွံ့လှသည်။ ခိုင်မာစွာ

ယုံကြည်နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ဖို့ မေသော့်မှာ အခွင့်အရေးတွေ တဖြည်းဖြည်း

နည်းပါးလာခဲ့၏ ။ အလွန်ပါးလျှ ချည့်နဲ့သော ကြိုးစကလေးတစ်မျှင်ဖြင့်

သံယောဇဉ်ကမ်းပါးတစ်ခုမှာ မေသော်၏ ဘဝလှေငယ်လေးတစ်စင်းကို ဆိုက်ကပ်

ချည်နှောင်ထားရသလိုပင်။ ဒီထက် ဘာမှမပိုသော ရွေးချယ်မှုတစ်ခုက မေသော့်ကို

ကလူကျီစယ်နေသည်။ ထိုအရာသည် မေသော်၏ ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းအတွက်

အညှာအတာမဲ့စွာ စစ်ဆေးမည့် စာမေးပွဲတစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဈေးသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကျဉ်းကျပ်သော အတွေးများကြောင့်

ခြေလှမ်းများက လေးလံနေသည်။ ဒီလိုလေးလံတဲ့ ခြေလှမ်းမျိုးနဲ့ တွေဝေတဲ့

မရေမရာ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို မေသော် မနှစ်သက်နိုင်တာ။ ဒါဟာ တိုးတက်တဲ့

အပြုအမူ လုံးယမဟုတ်။ ဖြေရှင်းနိုင်ရမှာပေါ့။ အဆိုးတော့ အဆိုးပါပဲ။ အဲဒီ
အဆိုးထဲမှာပင် အကောင်း နည်းနည်းပါးပါး ရှိနေဦးမှာ။ အဆိုးထဲမှာ အကောင်းကို
ရွေးရန် စိတ်အားထက်သန်လာသည်။ စိတ်သည် အလိုလို တက်ကြွလာ၏ ။
စိတ်ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ဖြေတွေးလေးများကို စမ်းသပ်ဖန်တီး ကြည့်မိလေသည်။

ပထမဆုံး ကိုယ်တိုင်မလိုက်ရတော့သည့်အတွက် ကျေနပ်ရ၏ ။
ဘွားဘွား၏ စိတ်များ ကြည်လင်သွားသည့်အတွက် ချမ်းမြေ့ရ၏ ။ သွေးတိုးရောဂါ၊
နှလုံးရောဂါနှင့် နေမကောင်းဖြစ်နေ သော အမိုးအတွက် ကြိုက်တတ်သော
အစားအစာကို ပို့ပေးခွင့်ရ၍ ဝမ်းသာရ၏ ။

'နှင်းဆီပန်း'

နှင်းဆီပန်းကလည်း အမိုး၏ ဘုရားခန်းအတွက် ပို့ရတာ ပါပဲ။ ကိုနိုင်ကို
ပန်းပေးတာမဟုတ်။ အရုံးပေးတာမဟုတ်။ အမိုးကတော့ မေသော် အရုံးအနိုင်
တွက်ရမည့်သူ မဟုတ်ပေဘဲ။

ဒီကနေ့မှ နှင်းဆီတွေကလည်း အလှထူးနေကြဟန်တူရဲ့။
နန်းရှေ့ဈေးမှာ တွေ့ရခဲသော ပန်းနုရောင် နှင်းဆီပွင့်ကြီးကြီးများကို တွေ့ရသည်။
ကြက်သွေးရင့်ရောင်၊ ပန်းရဲရောင်တွေ စုံလို့။ အိမ်အတွက်ဆိုလျှင်တော့
ပန်းနုနှင်းဆီများကို ရွေးချယ်မိမည် ဖြစ်သော်လည်း လိုလိုမည်မည်
စဉ်းစားရသေး၏ ။

ပန်းနုရောင် အချစ်ဖြစ်သည် ဆိုတဲ့ အဆိုအမိန့်ကို လွန်ဆန်ချင်လျက်
ကြက်သွေးရင့်ရင့် တစ်စည်းကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။

'ဒီကြက်သွေးရောင် နှင်းဆီဟာ မေသော့ကို ကိုယ်စားပြုတာပဲ
ကိုနိုင်ရေ၊ သိတယ် မဟုတ်လား၊ မေသော်ဆိုတာ ဆူးပါပြီး ရဲရဲနီနေတဲ့
နှင်းဆီတစ်ပွင့်ဆိုတာ မေ့မနေနဲ့' လို့ နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါး
ရန်ထောင်ချင်နေသည်။

မေသော် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မြသွေးနှင့် စမ်းစမ်းဝင်းတို့
ရောက်နှင့်နေကြပြီ။ ဘွားဘွားနှင့် စကားဖောင်ဖွဲ့နေကြ၏။

'ခလုတ်တိုက်လှပါတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ သူတို့ရောက်ပြီး
အတင်းပြောနေကြတာကိုး'

'မလုံမလဲ မရှိပါနဲ့နော်၊ ဘွားဘွားနဲ့ တရားကြောင်း ဘုရားကြောင်း
ဆွေးနွေးနေကြတာပါ'

'တော်လိုက်တာကွယ် တော်လိုက်တာ၊ ကြာဆံကြော် ဆုချရမယ်'

'တို့တွေလည်း ကူလုပ်မှာပေါ့'

မြသွေးတို့က ဘွားဘွားရှေ့မှာ အနေကျပြီး
ထွက်ပေါက်ရှာနေကြသူများဆိုတော့ မီးဖိုချောင်သို့ ပြေးလာကြသည်။

မြသွေးသည် မေသော် ငါးတန်းလောက်ကတည်းက အတူတွဲခဲ့သော
သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး အသား ညိုညက်ညက်နှင့် သွယ်လှလှခန္ဓာနှင့် လိုက်ဖက်စွာ
သွက်လက်ဖျတ်လတ်သူ ဖြစ်သည်။ မေသော်တို့ ဖေဖေ တာဝန်နှင့် မြင်းခြံမြို့ကို
ပြောင်းခဲ့ရစဉ်က ခင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး မေသော်သည် မြသွေးနှင့်အတူ
မြင်းခြံမှာ လေးနှစ်ခန့်နေခဲ့ရသည်။ ဆယ်တန်းတွေ အောင်မြင်ပြီး ကြတော့
မြသွေးက သူနာပြုသင်တန်းတက်သည်။ ခုချိန်မှာတော့ မြသွေးသည် အထူးသူနာပြု
ဆရာမကြီး ဖြစ်နေပြီ။ မမျှော်လင့်ဘဲ မန္တလေးမှာ ပြန်တွေ့ကြတော့ မေသော်က
မှတ်ဉာဏ်နည်းသူ ပီပီ မြသွေးကို ကောင်းကောင်းမသိ။ မြသွေးက
မျက်ရည်လည်လျက် ...

'ဟဲ့ ... မေသော် ... ငါ မြသွေးလေ'

ဆိုမှ ...

မြသွေးဆိုပြီး ပြေးဖက်ကာ ဝမ်းသာလို့မဆုံး။ မြသွေးသည်

အလုပ်သမားဆေးရုံကြီးမှာ အဆောင်ရသည်။ မေသော်ကလည်း
နန်းတော်ရှေ့မှာနေတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ငယ်ငယ် ကလိုပင်
တွဲဖြစ်ကြပြန်သည်။

စမ်းစမ်းဝင်းကတော့ မေသော်အလုပ်ဝင်မှ ခင်မင်ရသော သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သည်။ မွန်သွေး ပါ၍ အသားဖြူသည်။ အသားဖြူဖြူ
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် စကားသံဝဲဝဲ ပြောတတ်သော စမ်းစမ်းဝင်းကတော့
အလွန်အေးငြိမ်းပြီး အလွန်ရိုးသားသည်။ စမ်းစမ်းဝင်းကလည်း မိဘအလုပ် နှင့်
မန္တလေးသို့ရောက်လာခဲ့ပြီး အဖေ ပင်စင်ယူတော့ မန္တလေးမှာပင် အခြေချကြ၍
မေသော်နှင့် ဆုံစည်းရခြင်းဖြစ်သည်။

မေသော်အလုပ်ဝင်တော့ စမ်းစမ်းဝင်းနှင့် အတူတူဖြစ်သည်။
စာသင်ရတော့လည်း အတန်း တစ်တန်းတည်းမှာ တန်းခွဲသာကွဲသဖြင့် စာသင်လျှင်
ညှိ၍ သင်ရသည်။ အလွန်စိတ်ရှည် သည်းခံပြီး အေးငြိမ်းလှသော စမ်းစမ်းဝင်းကို
မေသော်ချစ်သလိုပင် မြသွေးကလည်း မေသော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ချစ်ခင်သည်။
ထို့ကြောင့် သုံးယောက်သား တွဲမိနေကြသည်။ မေသော်က စမ်းစမ်းဝင်းကို
ရေခဲတုံးဟု စနောက်ခေါ်ရင်း နာမည်မခေါ်တော့ဘဲ စမ်းစမ်းဝင်းသည် ရေခဲတုံးသို့
အပြီးအပိုင် ပြောင်းလဲသွားသည်။ တာပေတူးနှင့်ပတ်သက်သမျှ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာ
ရေခဲတုံး ကလည်း မလွတ်တမ်း ပါနေရသလို မြသွေးလည်း စိတ်ဝင်စားစွာပင်
အကြံပေးနေရမြဲ ဖြစ်သည်။

'ဒေါ်လေးဖြူက ပြောနေတယ်၊ နင် တာပေတူးကို
စိတ်တွေဆိုးနေတာကို'

'အေးပေါ့ဟဲ့ . . . ဒီကောင်လေးကို ငါ စိတ်ညစ်လာပြီ၊ ဒါပေမယ့်
လက်မလျှော့ချင်ဘူးဟာ၊ ရေခဲတုံးကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းရဦးမယ်'

'ဘုရား . . . ဘုရား မျက်ခုံးတွေ လှုပ်ပါတယ် မှတ်တာ၊ ဒီနေ့ ရေခဲတုံး

အရည်ပျော်မယ့်နေ့ ထင်ပါရဲ့'

'ဒီတစ်ခါတော့ တကယ် တောင်းပန်ပါတယ်ဟယ်၊ ဒီတစ်ခါတည်းပါ၊
ကဲပါလေ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့'

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်တစ်လက်ဖြင့် ကြော်လှော်
ချက်ပြုတ်ခြင်းကိစ္စသည် တစ်နာရီအတွင်းမှာပင် ပြီးဆုံးသွားသည်။
ဒေါ်လေးဖြူအပျိုကြီးကတော့ ရှိုးအပြည့်နှင့် ပြင်ဆင်ပြီး ကြာဆံကြော်
တစ်ပန်းကန်လောက် မြည်းစမ်းရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

'ဒေါ်လေးဖြူ . . . ဒီနည်းနဲ့ ဝိတ်လျှော့နေတယ်ပေါ့'

မြသွေးက မေးတော့ . . .

'ဟုတ်ပါ . . . ဟုတ်ပါ ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာဘူးကွယ်၊ ဝတာ
ဝိန်တာတွေဟာ ဆာနေတဲ့ အချိန်မှာ အတွေးထဲဝင်မလာဘူး မြသွေးရေ၊
မိမေသော်ကတော့ ဝမှာစိုးလို့တဲ့လေ၊ ညည အစား လျှော့ရတာ နဲ့၊ သူ့မှာ
လေ့ကျင့်ခန်းယူရတာ နဲ့၊ အေးပေါ့လေ . . . သူ့မှာ ကြည့်မယ့်လူကလည်း
ရှိပေတာကိုး'

'ဒေါ်လေးဖြူနော်'

'ရေခဲတုံးရေ . . . ညည်း သူငယ်ချင်းကိုလည်း ကြည့်ပြောဦးနော်၊
တလွဲအပူတွေ များနေ တယ် သိလား'

'ဘယ်လို တလွဲအပူလဲ ဒေါ်လေးဖြူရဲ့'

'ကိုယ့်လူသာ ကိုယ်မေးကြည့်တော့ကွယ်၊ ခေါင်းမာတဲ့လူ၊
အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့ လူအကြောင်း မပြောတာ ကောင်းပါတယ်'

'ဒေါ်လေးဖြူကလဲ'

မေသော်က ရှက်ချင်ယောင်ဆောင်၍ ဒေါ်လေးဖြူကို မူနဲ့ရ၏ ။

တကယ်တမ်း မေသော် ပြောမည့်စကားက ဒီလိုမဟုတ်။

'ဒေါ်လေးဖြူနော်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မေသော့စိတ်နဲ့ မေသော် ဆုံးဖြတ်ခွင့် မရှိရတော့ဘူးလား၊ ဒါ ဒေါ်လေးဖြူတို့ မတရားတာ'

ထိုစကားသည် မေသော်၏ အယဉ်ကျေးဆုံးစကားသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။
ဒီထက်ပိုပြောရမည် ဆိုလျှင်တော့ . . . မေသော်သည် မပြောချင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ညစ်သွားသည်။ မေသော်က အကျိုးကျေးဇူးမဖြစ်ထွန်းနိုင်သော စကားကိုပြော၍ လေကုန်မှာကို နှမြောလှ၏ ။ ဘွားဘွားကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က ပြောချင်သူဖြစ်ပြီး သူများပြောတာကို ဂရုမစိုက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

ကြာခဲ့သမျှ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဘိုးဘိုး၊ ဖေဖေနှင့် ဒေါ်လေးဖြူသည် ဘွားဘွား၏ အသံကို နားစွင့်ခဲ့ကြပြီး သူတို့အသံတွေ တိုးတိမ်ခဲ့ကြလို့သာပေါ့။ မေသော့မေမေက ဘွားဘွားကို ဘယ်လိုဆက်ဆံလိုက်သလဲဆိုတာ မေသော် မသိခဲ့ရသော ကွက်လပ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ မေသော့အလှည့်ကျခါမှ ဘွားဘွား၏ အသံကို နားမစွင့်လိုဘဲ မေသော်က ပြန်၍ အသံပြုချင်ခဲ့တာ အံ့ဩစရာဖြင့် ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။

ဖေဖေနှင့် ဒေါ်လေးဖြူ၏ မျိုးဆက်မှာ ခေတ္တခဏ မြုပ်နေသော ဘွားဘွား၏ မျိုးရိုးဗီဇသည် ပြန်လည်၍ ဦးမော့လာတာဟူ၍ သာ မေသော်က ပြောချင်နေတော့သည်။ ဒီလောက်အထိတော့ ဘယ်ပြောရဲပါ့မလဲ။ မေသော်မှာ ဟိုဟိုသည်သည် ငဲ့စရာတွေက ရှိသေးတာ မဟုတ်လား။

အဓိကအကျဆုံးကတော့ ဘွားဘွားနှင့် စိတ်ဆိုးပွဲတစ်ပွဲကို မကျင်းပလိုတော့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဘွားဘွား၏ စိတ်ဆိုးပွဲရည်ကြီးကို မေသော် မခံစားနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘွားဘွားနှင့် မေသော်က စကားတွေကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြောမိလေတိုင်း အကြာကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ ကျန်ရစ်နေတတ်မြဲပင်။

ပြီးတော့လည်း ဘွားဘွားကို ပြန်၍ စကားပြောခွင့်ရရန်
နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကြိုးစား ပြန်သည်။ စိတ်ဆိုးတုန်းက စိတ်လိုက်မာန်ပါ
ပြောမိပေမယ့် စိတ်ပြေသောအခါ ပြန်တွေးကြည့်လျှင် ဘွားဘွား မှန်မှန်၊ မေသော်ပဲ
မှန်မှန်၊ ဘယ်သူပဲ မှားမှား မေသော်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေး တွေဝေ ကျန်ရစ်ရမြဲပင်။

ဘာအလုပ်ကို လုပ်လုပ် စိတ်မပါ လက်မပါ ဖြစ်နေတတ်သည်။
ထို့ကြောင့် ဘွားဘွားနှင့် ရန်မီးမပွားလို၍ မေသော် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်တွေ
လုပ်ရသည်။ မရိုးမသား ပြုမိတိုင်း ငါ မရိုးသားဘူးဟု သတိပြုမိမြဲ ဖြစ်သည်။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မုန်းတီးရမြဲပင်။

ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်သော အခါမျိုးတွင်
ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင်သဘောမျိုးနှင့် ဇွတ်ပင် ဟန်ဆောင်ရ၏ ။ ထိုသို့ပြုမိတိုင်းလည်း
တာပေတူးအတွက် အတွေးစတို့က နှောင်ဖွဲ့ရပြန်၏ ။

'သမီးတို့ စာဖတ်ခန်းထဲမှာ နေကြမှာဆိုရင် အိမ်ရှေ့ဝင်းတံခါးကို
သော့ခတ်ထားကြနော်၊ တော်ကြာ အလှူခံလိုလို သူတောင်းစားလိုလိုနဲ့ အဝတ်တွေ
ဝင်ရပ်သွားဦးမယ်၊ အိမ်ရှေ့လည်း ဧည့်သည်လေး ဘာလေး နားစွင့်ကြဦး၊ ဘွားတို့က
ညနေမှ ပြန်လာမှာ၊ သမီး ညနေစာချက်မနေနဲ့ တော့၊ အပြန်မှ နိုင်နိုင်ကို
လိုက်ပို့ခိုင်းရင်း သမီး ကြိုက်တတ်တာ တစ်ခုခု ဝယ်လာမယ်'

'ဘွား သမီးတို့ဖို့ရောလား'

'ဘွားတို့ ပြန်လာတဲ့ထိ နေမှာလား၊ ကျွေးမှာပေါ့၊ ပြန်လာတဲ့အထိ
စောင့်ကြလေ'

'အလကားပြောတာပါ ဘွားဘွားရယ်၊ မြသွေးက
ညအိပ်တာဝန်ကျတာပါ၊ ရေခဲတုံး ကလည်း ပြန်မှာတဲ့'

'အေးပါ၊ အေးပါ၊ ညည်းတို့သဘောပါ၊ ကဲ . . . အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောကြ၊ စားရစ်ကြ၊ ဘွားတို့တော့ သွားပြီ'

ဘွားဘွားသည် တကယ်တမ်း မေသော့ကို ထားခဲ့မည်ဆိုတော့
စိတ်မချနိုင်ဘဲ မှာတမ်းရှည် ကြီးကို ခြွဲနေသည်။ ဘွားဘွားသွားလျှင် လိုက်ပို့နေကျ
ရပ်ကွက်ထဲမှ ဆိုက်ကားသမားလေးက ဘွားဘွားအကြောင်းကိုသိ၍
စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ရှာသည်။

ဆိုက်ကားစီးရာမှာတော့ ဘွားဘွားသည် ဒေါ်လေးဖြူကို အမြဲတမ်း
ဦးစားပေးရလေ့ရှိ၏။ ဒေါ်လေးဖြူက ဘွားဘွားထက် နှစ်ကိုယ်စာလောက်ဝတော့
ဆိုက်ကားသမားနှင့် ယှဉ်သော ရှေ့ခုံမှာသာ ထိုင်နိုင်သည်။ မဟုတ်လျှင်
ဒေါ်လေးဖြူနောက်ခုံက ထိုင်လိုက်ပါက ဆိုက်ကားသည် ဦးမြှောက်ပြီး
နင်းမရနိုင်တော့ပေ။

ဆိုက်ကားပေါ်ကိုရောက်တော့ ထီးကို အကျအနဖွင့်၍
ဆောင်းလိုက်သေး။ ပြီးတော့ ဆိုက်ကားပေါ်မှနေ၍ မေသော်တို့
သုံးယောက်ကိုလှည့်ကြည့်၍ ဖြူဖွေးနေသည့် သွားများ ပေါ်အောင်
ရယ်ပြနေပြန်သည်။

မြသွေးက . . .

'ရာသီဥတုကတော့ အတော်ကို သာယာနေပြီ ဟေ့'

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ မေသော်က ကလေးစိတ် ပြန်ဝင်သွားပြီး . . .

'ဘွားဘွားရေ တဲ့တာ'

ဟု လှမ်းအော်တော့ ဘွားဘွားကလည်း လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍
တဲ့တာ ပြသွားသည်။ ဘွားဘွား မြှောက်လိုက်သောလက်မှာ ဝင်းအိနေသော
ရွှေသားစတီ လက်ကောက်တုတ်တုတ်ကြီး ကို ပြူးပြူးပြဲပြဲနှင့် မြင်နေရသည်။
ဘွားဘွား၏ ရင်ဘတ်မှ ရွှေဆွဲကြိုးကုံးကတော့ ဘွားဘွား စိတ်တိုင်းမကျလှသည့်
သံကြိုးကုံးခပ်သေးသေးပင် ဖြစ်သည်။ ဘွားဘွား၏ နားမှာ နေရောင်ဖြင့်
အရည်အသွေး ကောင်းလှသော စိန်တစ်လုံးတည်း နားကပ်ကလေးက တဖျပ်ဖျပ်

တောက်ပ နေလိမ့်မည်။ ဘွားဘွားက အသက် ခုနစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ဆံပင်ကတော့ ဟုတ်တိ ပတ်တိ မဖြူသေးပါ။ ဘွားဘွား အသက်ငါးဆယ်ကျော်လောက်မှစ၍ နဖူးပြောင်သိမ်းပြီး ဝတ်ခဲ့သော ရွှေဘီးနှင့် ဘီးဆံပတ်ကလေးတော့ အထူးပင် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ဘွားဘွားသည် နံ့သာဖြူ၊ ကရမက်၊ ရှင်မတောင် သနပ်ခါးနံ့များ ထုံသင်းစွာဖြင့် အမိုးတို့ အိမ်မှာ စကားတွေ တစ်ဖောင်ကြီးဖွဲ့ပေတော့မည်။ ဒေါ်လေးဖြူကလည်း မိစူးနှင့် တီးတိုးတီးတိုး လုပ်ကြဦးမည်။ မေသော့အကြောင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ မဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုတာတော့ မေသော်က တွက်ချက်ပြီးသား ဖြစ်၏ ။

'ဘယ်တုန်းက ပြန်ခေါ်သွားကြတာလဲ'

'ခု မနက်ပဲ၊ ငါ့မှာ ကြိုလိုက်ဖန်လိုက်ရတာ မောလို့၊ ကံတရားကတော့ မေသော့ဘက်ကို မျက်နှာပြုလာပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ဘွားဘွားက ငါ့ကို လိုက်ဖို့ခေါ်နေသေးတာ၊ ငါက နင်တို့နဲ့ချိန်းထား တယ် ပြောလို့'

'အဟဲ . . . ဒီနေ့အဖို့ ကယ်တင်ရှင်ကြီးတွေပေါ့ နော်'

'အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ဘွားဘွားက နင်တို့ကိုလည်း ချစ်တယ်ဟုတ်လား၊ ငါ့မှာ တခြား အကြောင်းပြချက်နဲ့ဆို ခွင့်ပြုချင်သာ ပြုမှာ၊ အခုလို အသာတကြည်နဲ့တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးပေါ့ ဟယ်'

'ဘွားဘွားက နင့်ကို ချစ်တော့ ချစ်ရှာပါတယ်ဟယ်၊ သူက စိတ်အရမ်းထက်လို့ပါ'

'ကောက်တာ . . . ကောက်တာ၊ တို့အဘိုး ရှိတုန်းကတော့ ကျန်တဲ့လူတွေ သက်သာတယ်၊ အရေးအကြောင်းဟေ့ဆို အဘွားက အဘိုးကို ကောက်ချိတ်နေပြီ၊ အဘိုးကတော့လေ သိပ်ပြီး စိတ်ရှည်တာ၊ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ကို ချောတာ၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေကပြောတာပေါ့၊ ဘိုးဘိုးရှိလို့သာ ဘွားဘွား ယောက်ျားရခဲ့တာတဲ့၊ မဟုတ်ရင်

အပျိုကြီးပဲ ဖြစ်မယ်တဲ့'

'ဒီလိုပဲ မေသော်ရဲ့၊ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖူးစာဆုံတယ်ဆိုတာ
ဟို့ရှေးရှေးဘဝက ရေစက်ပဲ၊ တစ်ယောက်မှာမရှိတဲ့အရည်အချင်း
တစ်ယောက်မှာရှိကြတယ်၊ ဥပမာဟယ် တို့ ရေခဲတုံးဆို အရမ်းအေးတယ်
မဟုတ်လား၊ သူဆိုရင် ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့ရမလဲဆို ခပ်ဟော့ဟော့ ... အရက်တွေ
ဘာတွေ သောက်လို့ပေါ့လေ၊ ခပ်သွက်သွက်၊ အဲဒါမျိုးနဲ့ ဖူးစာဆုံနိုင်တယ်'

'အမယ် ... မြသွေး နင်ကတော့ ဖျတ်လတ်သွက်လက်တဲ့
လက်တွေ့သမားဆိုတော့ အရည်အချင်းကလည်း ရှိ၊ ထက်ကလည်း ထက်၊ အင်း ...
နင်တော့ အသုံးမကျတဲ့ ဘိန်းစားနဲ့ ရမှာလား ကဲ ... '

လို့ မေသော်က ဝင်စွာတော့ ...

'ဟဲ့ ... ဒါမျိုးမယူချင်လို့ အပျိုကြီးလုပ်နေတာပေါ့၊ နင်သာ မမာမပျော့
အူကြောင်ကြောင်၊ မပြတ်မသား၊ ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ်၊ အထက်မကျ
အောက်မကျ၊ တည့်တည့်မသွား၊ ဘေးတိုက် သွားတဲ့ ကဏန်းကောင်လိုလို ...
လွယ်အိတ်လိုလို'

'အလင်္ကာတွေ များလှချည်လား၊ ဘယ်အတန်းအတွက် မေးခွန်းလဲ'

ရေခဲတုံးက မြသွေးကို မေးခွန်းနှင့်ဖြတ်၍ ရပ်ခိုင်းရလောက်အောင်ပင်
မေသော်က မျက်နှာတွေ ပျက်နေသည်။ မြသွေးကို ရေခဲတုံးက
လက်ကုတ်သတိပေးတော့မှ မြသွေးက အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသလို မေသော့်ကို
အရေးတကြီး မော့ကြည့်၏။ မေသော့်မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည် တွေ ဝိုင်းနေသည်။

'မေသော် ... မေသော် ငါစကားပြောတာ လွန်သွားလားဟင်၊
ဆောရီးဟယ်၊ ငါပြောတာ တွေအားလုံး ရုပ်သိမ်းတယ်၊ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးလားဟင် ...
မေသော် ... မေသော်'

မေသော့်ကို မြသွေးက ဖက်ပြီးချော့တော့ မေသော်က မြသွေး၏ ပခုံးပေါ်မှာ မှောက်၍ မျက်ရည်တွေကို သွန်ချလိုက်သည်။ ရေခဲတုံးကလည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

'မြသွေးကို စိတ်ဆိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ နင်တို့နဲ့တွေ့တော့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား တယ်၊ ခုတလော ငါ ဝမ်းနည်းတတ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘွားဘွားတို့ ဒေါ်လေးဖြူတို့ရှေ့မှာ ဘယ်လိုမှ မျက်ရည်ကျလို့မရဘူး၊ ငါ အရမ်းကျဉ်းကျပ်နေတယ်'

'ကိုနိုင့်ကိစ္စပဲလား'

'အေး'

အားလုံးငြိမ်သက်သွားသည်။ မေသော်၏ ကျဉ်းကျပ်မှုများသည် မြသွေးနဲ့ ရေခဲတုံးထံသို့ ကူးစက်ပြီး သုံးယောက်သား မွန်းကျပ် ဆို့နှင့်စွာဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ တစ်ယောက်မှ စကားမဆိုဖြစ်ကြသော်လည်း ကိုယ်စီ ကိုယ်ငှ ပြောစရာတွေကတော့ ရင်နှင့်အပြည့် ရှိနေကြ သည်။

လူကြီးတွေ၏ စိတ်သဘောကို မျက်စိမှိတ် လိုက်ရောပြီး ကိုနိုင့်ကို လက်ခံဖို့ကိစ္စထက် အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောချင်နေကြတယ်။ ပြောချင်လွန်း၍ ၊ ပြောစရာများလန်း၍ တစ်ယောက်ရင်ထဲကို တစ်ယောက် အလည်သွားပြီး စိတ်ချင်း ပြောနေကြသလိုပင်။

မေသော်တို့သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်အပူကို တစ်ယောက် မျှယူနေကျ၊ တစ်ယောက်ယောက်၏ အောင်မြင်မှု၊ ပျော်စရာကောင်းသော ဝမ်းသာမှုတွေကိုလည်း မျှယူနေကျ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အကြံဉာဏ်တွေကိုလည်း ဖလှယ်ကြသည်။ သုံးဦးခေါင်းပေါင်း၍ အဖြေရှာလျှင် ဘယ်ကိစ္စမဆို အဆင်ပြေစွာ ပြီးမြောက်ခဲ့၏ ။ ခုကိစ္စအတွက်တော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ရှာရမည့် အဖြေအတွက် ခက်နေကြသည်။

'အချိန်လိုသေးတယ် မဟုတ်လား မေသော်ရဲ့'

'အင်း . . . လိုတော့ လိုပါသေးတယ်၊ ငါ ကျောင်းအလုပ်တွေ မအားလို့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး ပြောထားတာ၊ နွေကျောင်းပိတ်ရက်များ အတင်းအကျပ် စီစဉ်မလား မသိဘူး၊ ကိုနိုင် ကျောင်းပြီးဖို့ သုံးနှစ်လိုသေးတယ်၊ သူကလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်တော့ ကျောင်းတက်ချင်ဦးမှာပေါ့၊ ငါလည်း ဘွားဘွားကိုတော့ နွေကျောင်းပိတ်ရင် အမိုးကို သွားပြီး ပြုစုပါ့မယ်လို့ ချောထားတာပဲ'

'အမိုးကျန်းမာနေရင်တော့ နင်တို့ကိစ္စ လောလောဆယ် ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ ဟိုရက်ပိုင်းက အမိုးက တော်တော်လေး ဖောက်သွားသေးတာ မဟုတ်လား၊ အမိုးကလည်း နင့်အကြောင်း သိနေတာပဲ၊ သူ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် နင်နဲ့ ကိုနိုင်ကိစ္စ ဘာမှဖြစ်မလာတော့ဘူးလို့ တွက်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ အဲဒီ တော့ အမိုး ကျန်းမာပါစေလိုသာ ဆုတောင်းတော့'

'အေးပါဟယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ဘဲ သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်မှာပဲလို့ အောက်မေ့မိတယ်။ သေချာတွေးပြန်တော့ အဲဒီ လိုလည်း အဖြစ်မခံနိုင် ပြန်ဘူးဟာ'

'သိပ်တော့ စိတ်သောက မရောက်ပါနဲ့ မေသော်ရယ်၊ ဘာမှမဖြစ်နိုင်သေးတဲ့ အချိန်မှာ အေးအေးဆေးဆေး စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့၊ ဒီအချိန်မှာ မေသော့ဘက်က အဆုတ်အတက် အတိုးအလျှော့တွေကို စနစ်တကျ လုပ်တတ်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်၊ နင့် နဂိုစိတ် အတိုင်း တုတ်ထိုးအိုးပေါက် မလုပ်ပစ်နဲ့'

'အေး ဟုတ်တယ် မြသွေး၊ နင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါလေ ဘာလေးလုပ်လုပ် တာပေတူးနဲ့ပဲ သွားသွားပြီး ငြိနေတယ်ဟာ၊ ဒီကလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ငါ့မှာ ကြိုးစားပမ်းစား ပြင်ခဲ့ရတာ ၊ ဒီနှစ်ပါ ဆိုရင် ငါးနှစ်ရှိပြီပေါ့၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိခဲ့ရတာ တွေ တွေးခဲ့ရတာ တွေက များသယ်၊ ငါ

သူ့ကို ပြုပြင်တယ်၊ ရတာ လည်း ရှိတယ်၊ မရသေးတာလည်း ရှိတယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ အစွဲကြီးစွဲနေတာ ရှိတယ်၊ မဖြောင့်မမတ်ပြောသမျှ အပြောခံရတဲ့လူဟာ စော်ကားခံရတာ ပဲ၊ ငါ ဒီလိုပဲ ယူဆတယ်၊ ဒီတော့ ငါတတ်နိုင်သမျှ ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့် ဆက်ဆံတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆိုပေါ့၊ ဒါတွေဟာ ငါ့အပြစ်တဲ့ဟာ၊ ကဲ . . . နင်တို့ စဉ်းစားကြည့်'

'ခက်တယ် မေသော်ရဲ့၊ အဲဒါ မမှန်ကန်ပေမယ့် သမားရိုးကျ ဖြစ်နေတဲ့ လည်ပတ်မှုတစ်ခုပဲ၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒါမျိုးတွေကို အနည်းနဲ့အများ ကြုံတွေ့နေကြရတာ ပဲ၊ အဲဒီ ဝဲထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ကတော့ သာမန်အခြေအနေနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး'

'သိတယ်၊ ငါ နားလည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ဘယ်လိုမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်သေးဘူး၊ ဒေါ်လေးဖြူနဲ့ မိစ္ဆာက ငါ့ဘက်မှာ အတော်များများ နားလည်ပေးနိုင်တယ်၊ အန်ကယ်ဇော်လည်း မဆိုးပါဘူး၊ သူကတော့လေ နင် သိတဲ့အတိုင်းပဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို အမြဲ အာရုံပြု နေတဲ့လူ၊ အများနဲ့ လိုက်လျောညီထွေရှိအောင် နေတတ်တဲ့လူဆိုတော့ စကားပြောလို့ နားလည် လွယ်တယ်၊ ငါ အရေးတကြီး ရင်ဆိုင်ရမှာက ဘွားဘွားနဲ့ အမိုးပါပဲ'

'ကိုနိုင်ရော'

'ငါ သူ့အတွက် မစဉ်းစားဘူး၊ သူတစ်ယောက်အတွက် ပိုပိုသာသာ စဉ်းစားနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ငါ့မှာရှိနေခဲ့ရင် ကျန်တာအားလုံး ပန်းတိုင်ရောက်သွားပြီပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား'

'နင် သူ့ကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆို'

မေသော်က ငြိမ်နေသည်။ ညှိုးငယ် နွမ်းလျနေသော မေသော်၏ ဖြူရော်ရော် မျက်နှာ ကလေးကို မြသွေးကကြည့်ပြီး သနားနေသည်။ မေသော့်ကို တစ်ခါ တစ်ခါ မြသွေးနှင့် ရေခဲတုံးက နားမလည်နိုင်ကြပါ၊ တကယ်တော့

ကိုနိုင်ဆိုသည့်သူသည် မေသော်၏ စိတ်လှုပ်ရှားစအရွယ်မှာပင် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော အတွေးများစွာ၌ နေရာယူခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း သိထားနွှံ့ကြသည်။

အပေါင်းအသင်း နည်းပါးလှပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်ခဲ့သော မေသော့အတွက် ကိုနိုင်သည် မိန်းကလေးကိုရော ယောက်ျားကလေးကိုရော ခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့တာလည်း မြဲသွေးတို့ သိထားကြ၏ ။

'အရေးအကြောင်း သိပ်ပြီး ကျပ်တည်းလာရင် အဲဒီသံယောဇဉ်ဆိုတာ ဘာမှ သုံးမရတော့ ဘူး၊ ငါ ပြောရင် ကြီးကျယ်ချင် ကြီးကျယ်သွားမယ်၊ ဘဝရှင်သန်မှုတစ်ခုနဲ့ယှဉ်ရင် အဲဒီ သံယောဇဉ် ဆိုတာဟာ သိပ်ကို မှိန်သွားမှာပဲ'

မေသော်က လေးလေးနက်နက် ပြော၏ ။ မေးကြောများ ထောင်နေသလိုထင်ရပြီး နဖူးမှာ ဖြူဖွေးနေသော အသားအရေအောက်က သွေးကြောစိမ်းစိမ်းများ ခုံးထနေသည်။ မျက်ဝန်းကတော့ တောက်ပနေဆဲပင်။

'မေသော် စိတ်လျှော့လိုက်တာ၊ ခုချိန်ပြောတာပါ၊ နင် အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ လာ . . . စာကြည့်ခန်းထဲ သွားကြစို့၊ နင် ရေခဲတုံးကို အကူအညီတောင်းမလို့ဆို တောင်းလေ၊ ခုချိန် တောင်းမှ ပြေလည်မှာ၊ တွေ့လား ရေခဲတုံး နင့်ကို အရမ်းကြွေနေတယ်'

မြဲသွေးက အလိုက်သိစွာ စကားဖြတ်ပြီး လမ်းကြောင်းပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ရေခဲတုံး တစ်ယောက်ကတော့ မေသော် ပြောသမျှတွေကို နားထောင်ပြီး သူကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပတ်သက်နေ သည့်ပုံစံဖြင့် အသားဖြူသော မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်သလို ဖျော့နေ၏ ။ အလွန် အေးချမ်းရိုးသားသူ ဆိုတော့ မြဲသွေးပြောသည့်အတိုင်းပင် မေသော်ကို သနားပြီး ကူညီဖေးမချင်နေသည်။

'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မေသော် နင့်ကို စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ငါ အကုန်လုပ်ပေးမယ်၊ ပြောပြော ငါ ရောက်ခါစကပြောတဲ့

အကူအညီတောင်းမလိုဆိုတာ ဘာလဲဟင် ပြောလေ'

ပျာပျာသလဲမေးတော့ မေသော်က စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လေသည်။
စာဖတ်ခန်းထဲသို့ တန်းမဝင်ဖြစ်ကြဘဲ မီးဖိုခန်းသို့ဝင်ကာ ရေနွေးခပ်ရင်း
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စားစရာကို ဖန်တီးကြသည်။

ဘွားဘွား၏ လက်ဖက်နှပ်ကို လူတိုင်း ကြိုက်နှစ်သက်သဖြင့်
ဘွားဘွားက ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာ လက်ဖက်ကို ပုလင်းကြီးကြီးဖြင့် နှပ်၍
ဆီစိမ်ထားလေ့ရှိသည်။ ပဲကြော်အစုံကိုလည်း သူ့ပုလင်းနှင့်သူ
အပြည့်ထည့်ထားတတ်သည်။ လက်ဖက်အုပ်၊ နေကြာစေ့ တစ်ပန်းကန်၊ ချိုချဉ်
တစ်ဆုပ်နှင့် ရေနွေးကြမ်းအိုးကို သယ်ပြီး စာဖတ်ခန်းသို့ ဝင်လာကြသည်။

စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်မိသောအခါ ကြောင်ခြစ်ရာမျိုးနှင့်
ပွစကြမ်းနေသော တာပေတူး၏ စာအုပ်က ဆီးကြိုနေသည်။

'ရေခဲတုံးကို အကူအညီတောင်းမှာ ဒီကိစ္စပဲ'

မေသော်က တာပေတူး၏ စာအုပ်ကို ရေခဲတုံးသို့ ပြလိုက်သည်။

'ဟောတော် . . . ဘာတွေလျှောက်ရေးထားတာလဲ'

'အေးလေ . . . အဲဒါတွေပေါ့၊ တို့ မနေ့က မြို့နယ်ရုံးကိုသွားတုန်း
သူတို့ကို ကျက်ပြီးတဲ့ မှတ်စုတွေ ရေးဖြေခိုင်းခဲ့တာ၊ သူက အဲဒီ အတိုင်း
ရေးထားတယ်ဟယ်'

'ကျန်တဲ့ ကလေးတွေကရော'

'ကျန်တာတွေအားလုံး ဖြေနိုင်ကြတယ်၊ လက်ရေးတွေလည်း လှလို့၊
သင်ခန်းစာတွေလည်း မှန်လို့၊ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ တွေ့လား၊ ဒီမှာ
တခြားကလေးတွေရဲ့ မှတ်စုတွေ၊ လေ့ကျင့်ခန်း တွေ'

မေသော်က တခြားကလေးများ၏ စာအုပ်တွေကိုလည်း ပြသည်။

ကျန်ကလေး နှစ်ဆယ့် လေးယောက်၏ စာအုပ်များသည် မေသော့ လက်ကျလက်နဲ့အတိုင်းပင် လက်ရေး၊ သတ်ပုံ၊ စာပိုဒ်ကအစ တိတိကျကျ လှလှပပ ရေးထားကြသည်။ ကျောင်းက ဆရာမများက မေသော့ အတန်းထဲမှကလေးများကို ဂျူနီယာမေသော်ကလေးတွေဟု ခေါ်ကြသည်။ မေသော်သည် ကလေး နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်မှာ တာပေတူးမှလွဲလျှင် စိတ်တိုင်းကျ ပုံသွင်းနိုင်ခဲ့၏ ။

မေသော်တို့ ကျောင်းကလေး၏ ထုံးစံက ကိုယ့်ကလေးနှင့်ကိုယ် အတန်းစဉ်လိုက် တက်လိုက်သွားရသော နည်းစနစ် ဖြစ်သည်။ သူငယ်တန်းဆရာမသည် ကလေးများ တက်သော အတန်းစဉ်အတိုင်း တက်လိုက်သွားရပြီး ကလေးများ စတုတ္ထတန်း အောင်သောအခါ သူငယ်တန်းသို့ တစ်ဖန် ပြန်ဆင်း၍ ခေါ်ရသည်။

ကလေးတစ်ယောက်သည် တစ်နှစ် သင်ပြီးလျှင် ကိုယ့်လက်ကလွတ်သည်နှင့် ပြီးစတမ်း သဘောထားလို့ မရ။ အတန်းတစ်တန်း၏ အောင်ချက်ရာနှုန်း၊ ကလေးများ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှု၊ ညံ့ဖျင်းမှုအားလုံးသည် ဆရာမနှင့်သာ သက်ဆိုင်နေသည်။

မေသော်တို့ဆရာတပည့်တွေ လေးတန်းသို့ ရောက်ကြသောနှစ်မှာ စတုတ္ထတန်းမှာ အစိုးရစစ် မဟုတ်တော့ပေ။ အစိုးရစစ်စာမေးပွဲ လေးတန်းဖြေကြစဉ်က အရေးကြီးနှင့် တန်းလုံးကျွတ်အောင်ရန် ဆရာတပည့်တွေ ကြိုးစားခဲ့ကြသလိုပင် အစိုးရစစ်စာမေးပွဲ မဟုတ်တော့ သည့် အချိန်အခါမှာလည်း တန်းလုံးကျွတ် အောင်ရန်သာ ကြိုးစားကြဆဲ ဖြစ်သည်။ အတန်းတိုင်း အတန်းတိုင်းမှာ တန်းလုံးကျွတ်အောင်ဖို့ ဂရုစိုက်ကြသောအလုပ်သည် မေသော်တို့ကျောင်းက အတန်းတိုင်း၏ လှုပ်ရှားမှုပင် ဖြစ်သည်။

'ဒီကလေး . . . ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျတော့မယ်'

'သေချာတာပေါ့ ရေခဲတုံးရယ်၊ သူလုပ်ပုံက မလွန်လွန်းဘူးလား၊ ဒါ

စာတစ်လုံးမှမရတဲ့ သဘော၊ သူလေ ငါ့ကိုပြောတော့ တစ်မျိုး သိလား၊
ဟိုတစ်နေ့ကမှ သူ့ဟာသူပြောတာ၊ ဆရာမ ကျက်ခိုင်းတဲ့စာတွေ သူ
အကုန်ပြတ်ပြီတဲ့။ ငါက မယုံလို့ အထပ်ထပ်မေးတယ်၊ တကယ့်ကို အပိုင်ပြောတာ၊
ကြည့်စမ်းပါဦးဟယ်၊ ကလေးဖြစ်ပြီး ဒါမျိုးတွေ ဘာလို့ပြောရတာ လဲ'

'နင့် ချာတိတ်က လူကြီးတစ်ယောက်လောက် နားလည်နေပြီ
မေသော်ရဲ့'

'အေးလေ . . . ဒီအပြင် ကိစ္စတွေက အရေးမကြီးဘူး၊ ဒီကိစ္စက သူ
ကျမှာ'

'ခုထိ ဘာစာမှ ရပုံမပေါ်ဘူး'

'ငါ ဘယ်လောက် ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ ရေခဲတုံး သိပါတယ်၊
တစ်ယောက်မှ မကျအောင် ဘယ်လောက်အထိ လုပ်ထားရသလဲ၊ တချို့ကတော့
ပြောချင်မှာပေါ့ ငါ့ကို၊ တန်းလုံးကျွတ် အောင်ဖို့အတွက် အတ္တကြီးလွန်းတယ်
ထင်ကြမှာပဲ၊ ကျောင်းမှာက တန်းလုံးကျွတ်အောင်တယ် ဆိုတာ ဂုဏ်တစ်ခုကိုး၊
တကယ်တမ်းကျတော့ အဲဒီ ဂုဏ်ဆိုတာ ဘာမှလုပ်လို့ မရပါဘူး၊ အရေးကြီး တာက
ကလေးပဲ၊ အသက်ကြီးလာတာ၊ စာမေးပွဲကျရင် ကျသလို ဒုက္ခရောက်တာ၊ မိဘတွေ
ဘက်က နစ်နာတာ၊ အဲဒါတွေမျက်နှာကို ငါကြည့်တာပါ'

'အေးနော် . . . တာပေတူးအတွက်ဆို ပိုတောင် ဆိုးသေးတယ်'

ရေနွေးဓာတ်ဘူးထဲမှ ပန်းကန်များသို့ငဲ့ပြီး မေသော်က မရယ်ချင်ဘဲ
ရယ်လျက် . . .

'ကဲ . . . ပူပူကလေး မှုတ်သောက်ကြ၊ နင်တို့ကို အချမ်းပြေအောင် ငါ
တစ်မနက်လုံး အပူတိုက်နေတာ၊ ကြာတော့ အားတောင်နာလာပြီ'

'ရပါတယ်ဟာ၊ ဒီအပူတွေဟာ ဝမ်းနဲ့လွယ်တဲ့ အပူထက်ကတော့

အေးချင်အေးနေမှာပါ'

ရေခဲတုံးက ဖြေဆေးကျွေးတော့ . . .

'ဒီမှာ ငါပြောမယ်၊ လူ့လောကကြီးမှာ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊

စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာ ဘယ်သူမှ ကင်းကွာတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်တော့

ငါတို့ကြုံရတဲ့ အပူဆိုတာ တချို့လူတွေရဲ့ ရယ်တာပေါ့ လောက်ပဲ၊ နင်တို့ မယုံမရှိနဲ့၊

သိတယ်မဟုတ်လား၊ ငါကတော့ နင်တို့ထက် ဘဝဆိုတာကို တရင်းတနှီး

တွေ့ခဲ့ဖူးတာ'

မေသော်နှင့် ရေခဲတုံးသည် မြသွေး၏ စကားကို

တုံ့လွန်ငြင်းဆိုမှုမပြုကြဘဲ ငြိမ်ငြိမ်နေခြင်း ဖြင့် ထောက်ခံကြသည်။ မေသော်နှင့်

မြသွေးသည် တစ်ယောက်က အမေ မဲ့ခဲ့၏ ။ တစ်ယောက်က အဖေ မဲ့ခဲ့၏ ။

ဒါပေမယ့် ကျင်လည်ခဲ့ရသော ဝန်းကျင်ကတော့ တခြားစီ ဖြစ်သည်။

မြသွေးက အမေနှင့် အဒေါ်အပျိုကြီး၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ

ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြီး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလျက် ကိုယ့်ဘဝကို

ထွန်းတောက်အောင် အရောင်တင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ မြသွေးသည် ဘယ်သူ့အရိပ်မှ

မခိုခဲ့ဘဲ ကိုယ့်အရိပ်ကို ကိုယ်ပျိုးလျက် ထိုအရိပ်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အေးမြစေခဲ့သူ

ဖြစ်သည်။

သူ့လျှောက်သောလမ်းမှာ ကွေ့သော အခက်အခဲ မှန်သမျှကို

သူ့ကိုယ်တိုင် ဖယ်ရှားခဲ့၏ ။ စူးနေသော ဆူးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ထွင်ရဲခဲ့၏ ။ သူ့ကို

မေသော်တို့က အစဉ်အားကျခဲ့၊ အားကိုးခဲ့ ရသည်။

'အပူတွေ များနေတယ် ဆိုလို့ပါ၊ ငါသိတဲ့ အပူကဖြင့် နှစ်ခုတည်းရယ်၊

ဘယ်မှာများလို့လဲ၊ တစ်ခုက ကိုနိုင်၊ တစ်ခုက တာပေတူး၊ ဒါ နှစ်ခုပဲ ဟုတ်လား၊

နောက် ဘာရှိသေးလဲ ပြော'

မြသွေးက ရယ်မောလျက် မေသော်ကို မေး၏ ။ မေသော်က

အတည်တကျ တကယ်ပင် စဉ်းစားလျက် . . .

'အေးဟဲ့ . . . သေချာ စိစစ်လိုက်တော့ ဒီနှစ်ခုလောက်ပါပဲ'

'ဟင်း . . . ဒါလေးများ'

'ဒါလေးကလည်း သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူပဲ မြသွေးရဲ့၊ နင့်အတွက် ဆင်အထွာနဲ့ ငါ့အတွက် ကြွက်အထွာ အတူတူပဲ'

'အေးပါ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါက မတူဘူးလို့လည်း မပြောဘူး၊ မပူဘူးလို့လည်း မပြောဘူး၊ အေးရာ အေးကြောင်းရှာဖို့ ပြောမလို့ပါ'

'အားကိုးပါတယ် ကျေးဇူးရှင်မကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးမကို ကယ်တော်မူပါ၊ တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးရင်း ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်'

'ရပါတယ်ကွာ ရပါတယ် သူငယ်မရယ်၊ ခု လောလောဆယ်သာ ကြာဆံကြော် များများ ကျွေးပါ'

'ခု စားတော့မှာလား'

'ဟာ . . . နေပါဦးဟ၊ ခုမှ ဆယ်နာရီပဲရှိသေးတယ်၊ ငါ စတာပါ၊ မဆာသေးပါဘူး၊ ခုလည်း လျှောက်စားနေကြတာပဲ၊ ဒီမှာ ငါပြောမယ် ကြာဆံကြော်ကို ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိမှာ စားမယ်၊ ခုချိန်ကစပြီး ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ရမယ်၊ ငါက သင်တန်းအတွက် ကြိုပြီးကျက်ဖို့ စာအုပ်တွေ ယူခဲ့တယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်က မေးခွန်းညှိမှာဆို၊ လုပ်ကြ၊ တာပေတူးနဲ့ ကိုနိုင်ကို နောက်ဆုတ်ခိုင်း၊ ဒီအချိန်ဟာ သူတို့အတွက် မဟုတ်ဘူး'

မြသွေး ပြတ်သားစွာ ပြော၏ ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ယူလာသော စာအုပ်တွေကို ထုတ်သည်။